

Patriarhul Daniel: Hristos ne învață, ca după o mare realizare, să nu căutăm laude de la oameni, ci să-I mulțumim lui Dumnezeu

Patriarhul Daniel a fost prezent, duminică, 10 august, la Paraclisul istoric „Sfântul Mare Mucenic Gheorghe” din cadrul Reședinței Patriarhale din Capitală, unde a rostit o omilie despre minunea Potolirii furtunii de către Domnul Hristos din Evanghelia după Matei (14, 22:34):

„Când Iisus Se roagă în singurătate lui Dumnezeu Tatăl, inima Sa se umple de harul iubirii milostive a Tatălui ceresc, pe care Hristos îl împărtășește oamenilor”.

„Prin retragerea în singurătate a lui Iisus după săvârșirea unei minuni, învățăm că după un mare succes sau după o mare realizare nu trebuie să căutăm laude și aprecieri de la oameni, ci în liniște, și în adâncul inimii noastre, și în detașare de slava care vine de la oameni, să-I dăm slavă lui Dumnezeu și să-I mulțumim pentru ajutorul primit de la El”, a transmis Preafericirea Sa.

Trei învățături folositoare

Patriarhul Daniel a subliniat trei învățături folositoare pe care le putem deprinde din Sf. Evanghelie după Matei, care s-a citit în a noua duminică după Rusalii. Prima lecție este retragerea lui Iisus pe munte, pentru rugăciune, care arată cum singurătatea poate deveni un prilej de comuniune profundă cu Dumnezeu.

„Mai întâi, Domnul Iisus Se retrage în singurătate, în munte, ca să Se roage, transformând astfel singurătatea fizică în comuniune spirituală cu Dumnezeu”.

A doua reflectă încercarea ucenicilor pe mare, care scoate în evidență nevoia omului de sprijin al Tatălui Ceresc în fața dificultăților vieții.

„A doua învățatură: în timpul nopții, Iisus îi lasă pe ucenici în corabie să se lupte singuri cu furtuna de pe mare pentru a înțelege cât de necesar îi este omului ajutorul lui Dumnezeu în situații dificile”.

A treia învățatură înfățișează corabia, aflată în furtună, ca interpretare a imaginii

Bisericii care înfruntă opoziția lumii.

„A treia învățătură a Evangheliei de astăzi ne arată, mai clar, faptul că această corabie cuprinsă de furtună pe mare reprezintă lupta Bisericii lui Hristos cu lumea ostilă ei”, a spus Preafericirea Sa.

Omul însingurat în mulțime

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a subliniat că pustia este un loc favorabil rugăciunii, unde omul poate transforma singurătatea în comuniune cu Dumnezeu. Rugăciunea oferă omului o legătură vie cu Dumnezeu și cu sfinții, mai ales în asceză. În contrast, lipsa rugăciunii duce la o însingurare profundă, chiar și în mijlocul mulțimii.

„Pustia este un spațiu prielnic rugăciunii, de aceea Sfântul Ioan Gură de Aur, în Comentariul la Evanghelia după Matei, numește pustia «mamă a tăcerii sau a liniștii». Prin rugăciune, omul transformă singurătatea în comuniune cu Dumnezeu. Omul care se roagă, chiar dacă trăiește izolat în pustie, nu este singur, ci împreună cu Dumnezeu și cu toți sfinții Lui”.

„Om rugător, chiar dacă se află în singurătate, nu este un însingurat, însă omul care nu se mai roagă lui Dumnezeu, chiar dacă se află în mijlocul mulțimii, devine un însingurat duhovnicește. În acest sens, un filosof din secolul 20 numea civilizația occidentală individualistă «mulțimea însingurată»”, a evidențiat Preafericirea Sa.

De ce trecem prin încercări?

Patriarhul Daniel a explicat că Iisus a îngăduit ucenicilor să treacă prin încercări pentru ca ei să înțeleagă importanța ajutorului lui Dumnezeu în momentele dificile. Vântul potrivnic și valurile, care amenințau corabia, simbolizează situațiile limită din viața omului.

„Iisus voia să îi învețe pe ucenici să treacă prin încercări, prin ispite, prin situații potrivnice, pentru ca ei să înțeleagă mai bine cât de necesare sunt cererea și primirea ajutorului lui Dumnezeu în viața lor”.

„În acest sens, Evanghelia menționează că vântul era împotriva ucenicilor care se aflau în corabie pe mare. Adică, potrivnic direcției alese de ucenicii din corabie, iar valurile învăluiau corabia, ei aflându-se în primejdie de moarte”, a spus Preafericirea Sa.

Ce l-a determinat pe Sf. Petru să umble pe mare?

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a explicat că Hristos a venit la ucenici în zorii dimineții pentru a arăta biruința luminii asupra întunericului, ca imagine a luptei

duhovnicești. Umblarea Lui pe mare demonstrează că este stăpân peste întreaga creație și că nu este supus legilor materiei. Astfel, Hristos se arată ca fiind mai presus de orice forță naturală.

„Venirea lui Hristos către ucenici la a patra strajă din noapte, când întunericul nopții urma să fie biruit de lumina soarelui, arată că El a ales momentul respectiv ca având și valoare de simbol al luptei duhovnicești”.

„Iisus venea la ucenici umblând pe mare ca pe uscat ca să le arate că El este stăpân peste ape ca și peste uscat, deoarece El a făcut cerul și pământul, marea și uscatul. Când voiește, merge pe mare ca pe uscat, fiind deasupra tuturor stihilor din lumea aceasta materială. Adică, este liber de toate determinismele materiei”, a explicat Părintele Patriarh Daniel.

Potrivit patriarhului, Sfântul Petru a dorit să meargă pe apă nu din curiozitate, ci din dragoste sinceră. El l-a întâmpinat pe Iisus cu bucurie, asemenea unui om care primește cu emoție un oaspete drag.

„Sfântul Petru a coborât din corabie și voia să meargă pe ape nu din curiozitate, ci voia să arate respect și recunoștință lui Iisus pentru că vine să îi salveze pe ucenicii aflați în primejdie. Petru era bucuros să îl întâmpine pe Iisus după cum un om care așteaptă un oaspete drag îl întâmpină pe acesta cu bucurie înainte de a intra în casa lui”.

Frica, lipsă a credinței

Preafericitul Părinte Patriarh Daniel a evidențiat că Petru a mers pe apă atâta timp cât și-a păstrat privirea și credința îndreptate spre Hristos. În momentul în care și-a mutat atenția spre vânt și s-a temut, a început să se scufunde. Această întâmplare arată că îndoiala apare atunci când omul se concentrează pe frica provocată de realitățile instabile ale lumii și nu pe relația cu Dumnezeu.

„Nu a zis simțind vântul, cum era normal, ci «văzând vântul», ceea ce înseamnă că la un moment dat Petru, atunci când a văzut vântul, nu mai privea direct spre fața lui Iisus, spre Dumnezeu-Omul, ci spre vântul care agita marea, adică spre stihiiile schimbătoare ale lumii materiale”.

„Petru a început să se scufunde în apă numai când a slăbit credința sa ca legătură directă cu Iisus, ca relație spirituală de comuniune cu Persoana Sa divină superioară stihilor cosmice pe care Iisus le-a creat”, a arătat Preafericitul Părinte Patriarh Daniel.

Foto credit: Ziarul Lumina

basilica.ro